

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-10 У. 14745/2019
17.02.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Ненада Стојановића, председника већа, Јелене Николић и Бисерке Савић, чланова већа, са судским саветником Иваном Калабом, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ...,, чији је пуномоћник Миша Барац, адвокат из Ниша, Цара Душана 54-72, ПЦ Душанов базар “Кула” локал П/202, против туженог Министарства унутрашњих послова, Кабинета министра, ради поништаја решења туженог 01 број 8386/19-4 од 19.07.2019. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној 17.02.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, коначним у управном поступку, утврђује се да је А.А., овде тужиоцу, полицијском службенику Министарства унутрашњих послова, Жандармерије, Одред жандармерије у Нишу, престао радни однос дана 10.06.2019. године, када је Министарству унутрашњих послова достављена правноснажна пресуда којом је именовани осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, због учињеног кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3 у вези става 1. Кривичног Законика.

У тужби поднетој Управном суду 11.09.2019. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због тога што у акту није правилно примењен закон или други пропис, у поступку доношења није поступљено по правилима поступка, а чињенично стање је непотпуно и нетачно утврђено, а из утврђених чињеница је изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Наводи да у поступку

доношења побијаног решења није поступљено у складу са одредбом члана 91. Закона о општем управном поступку, јер тужилац није био обавештен о поступку који је Министарство унутрашњих послова покренуло по службеној дужности, као и да је због потпуно истог дела, за које је осуђен правноснажном пресудом Основног суда у Нишу, против тужиоца вођен и дисциплински поступак пред дисциплинским органима Министарства унутрашњих послова. Указује да су у време извршења кривичног дела 08.10.2015. године, за које је осуђен правноснажном пресудом, затим у време покретања дисциплинског поступка 21.03.2016. године, као и у време подношења оптужног предлога 26.07.2017. године, биле на снази такве одредбе ранијег Закона о полицији које су предвиђале да радни однос полицијском службенику престаје по сили закона само у случају осуде на безусловну казну затвора у трајању дужем од 6 месеци, те сматра да је тужени орган приликом доношења побијаног решења, требао да има у виду тренутак извршења кривичног дела, или тренутак оптужења, као релевантан за оцену који закон треба применити, из којих разлога сматра да је побијаним решењем погрешно тужени орган применио одредбу члана 172. Закон о полицији, који важи у тренутку доношења решења о престанку радног односа. Наводи да је правноснажна пресуда Основног суда у Нишу донета је на основу Споразума о признању кривичног дела закљученог између тужиоца и заменика Основног јавног тужиоца, којим је тужилац пристао да му се изрекне казна затвора у трајању од 6 месеци, управо из разлога јер је рачунао на чињеницу да му радни однос неће престати у случају примене Закона о полицији који је био на снази у време извршења дела, а нарочито имајући у виду да је у правноснажној пресуди осуђен на казну затвора коју ће издржавати у просторијама стана у којем станује, без примене електронског надзора, те да применом одредаба Закона о извршењу ванзаводских санкција и мера, тужилац би могао да напусти просторије у којима живи ради одласка на посао, ако кривично дело за које је осуђен није у вези са радом. Предлаже да Суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, а предмет врати надлежном органу на поновни поступак, као и да му тужени орган накнади тужиоцу трошкове управног спора за састав тужбе од стране адвоката, у износу од 16.500,00 динара и таксе, по одлуци Суда.

У одговору на тужбу тужени орган је оспорио наводе тужбе у целости, наводећи да је оспорено решење донето по сили закона, наступањем законом прописаних услова, те да је оспореним актом само констатовано испуњење законских услова за престанак радног односа.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), решио предмет без одржавања усмене расправе, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и разлога образложења оспореног решења произилази да је тужени оспорено решење донео с позивом на одредбу члана 172. став 1. тачка 2.

Закона о полицији ("Службени гласник РС" бр. 06/2016, 24/2018 и 87/2018), јер је тужиоцу, полицијском службенику у Министарству, радни однос престао даном достављања Министарству правноснажне пресуде Основног суда у Нишу 2К.744/17 (2СПК 48/19) од 09.04.2019, којом је тужилац осуђен на казну затвора од шест месеци. Наведена пресуда достављена је Министарству дана 10.06.2019. године, што произилази из пријемног штамбиља Министарства унутрашњих послова, Жандармерије, Одред жандармерије у Нишу.

Одредбом члана 172. став 1. Закона о полицији ("Службени гласник РС", број 6/16 ... 87/18), прописано је да поред случајева престанка радног односа утврђених другим прописима, полицијском службенику, односно осталим запосленима, по сили закона радни однос у Министарству престаје: 1) када се утврди да су подаци о испуњавању услова за заснивање радног односа из члана 137. овог закона неистинити – даном утврђења ове чињенице; 2) када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора од најмање шест месеци – даном достављања правноснажне пресуде Министарству; 3) када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора за следећа кривична дела: примање мита; давање мита; трговина утицајем; насиље у породици; злоупотреба у вези са јавном набавком; злоупотреба положаја одговорног лица; омогућавање злоупотребе остваривања права азила у страниој држави; злоупотреба службеног положаја; превара у служби; проневера; одавање службене тајне – даном достављања правноснажне пресуде Министарству.

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари, по оцени Суда, тужени орган је правилно нашао да су се стекли услови за престанак радног односа тужиоца у складу са чланом 172. став 1. тачка 2. цитираног Закона о полицији, јер је туженом правноснажна пресуда Основног суда у Нишу 2К.744/17 (2СПК 48/19) од 09.04.2019. године, којом је осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, достављена дана 10.06.2019. године, са којим даном је тужиоцу оспореним решењем утврђен престанак радног односа у Министарству унутрашњих послова.

Имајући у виду напред наведено, по оцени Суда, без утицаја је навод тужбе да је дело за које је тужилац осуђен правноснажном пресудом суда извршено 08.10.2015. године, када је Законом о полицији било прописано да радни однос, по сили закона, престаје само у случају осуде на безусловну, ефективну казну затвора, јер моменат извршење кривичног дела, нити моменат оптужења, није од утицаја на примену материјалног права, већ дан достављања правноснажне пресуде Министарству, сагласно примењеној одредби члана 172. став 1. тачка 2. цитираног Закона о полицији.

При одлучивању, суд је ценио наводе тужбе којима тужилац указује да је правноснажном пресудом осуђен на издржавање казне затвора у просторијама у којима станује без електронског надзора, те да, у смислу одредаба Закона о извршењу ванзаводских санкција и мера, осуђени може напустити просторије у којима станује и ради одласка на посао, али је нашао да ти наводи нису од утицаја на другачију одлуку суда у овом предмету, имајући у виду изричиту одредбу члана 172. став 1. тачка 2. Закона о полицији, док начин на који издржава казну није од утицаја у конкретном случају.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али имајући у виду изнето, налази да су без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари, јер њима није доведена у сумњу законитост оспореног решења, које се заснива на одлучној чињеници да је тужиоцу радни однос престао по сили закона, на основу императивне законске норме, даном достављања туженом правноснажне пресуде којом је осуђен на казну затвора у трајању од 6 месеци.

Како оспореним решењем туженог органа није повређен закон на штету тужиоца, Суд је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима одбио тужбу као неосновану, одлучујући као у ставу I диспозитива.

Будући да је тужба одбијена, Суд је, на основу члана 67. Закона о управним споровима, одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, у смислу члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), а у вези са чланом 74. Закона о управним споровима, одлучујући као у ставу II диспозитива.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана: 17.02.2022. године, II-10 У. 14745/2019

Записничар,
Ивана Калаба,с.р.

Председник већа-судија,
Ненад Стојановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈЈ